۳۰۰۰۴۵۱۲۱۳
نظر خود را به این شماره پیامک کنید

خبر

مسابقات مسترز شانگهای

پیروزی فدرر، شکست ماری

راجر فدرر توانست به‌راحتی آلبرت راموس-وینولاس را شکست دهد و به جمع ۱۶ بازیکن برتر مسابقات مسترز شانگهای راه پیدا کند. این دو نفر در همین مرحله این مسابقات در سال ۲۰۱۵ به هم برخورد کرده بودند و تنیسور اسپانیایی توانسته بود فدرر را شکست دهد. حالا فدرر انتقام آن باخت را گرفته است.

فدرر که در سید دو حضور داشت، در دور اول با قرعه استراحت روبه‌رو شده بود. راموس-وینولاس هم چهار سال پیش توانسته بود به ۱۵ باخت پیاپی مقابل ۱۰ تنیسور برتر دنیا خاتمه دهد و فدرر را ببرد. او در ست دوم مسابقه اخیر مقابل فدرر توانست تا حدی پایاپای پیش برود اما فدرر در نهایت پیروزی را به دست آورد.

فدرر گفت: «من تمرکز کردم، چون زمانی که به سراسر دنیا سفر می‌کنید، انرژی‌تان را کمی از دست می‌دهید. این چند بازی اول می‌تواند کمی پیچیده شود. سرویس‌های من منسجم بودند. من به نقاطی که می‌خواستم ضربه می‌زدم و واقعاً از این نظر به دردسر نیفتادم اما زمانی که او داشت به بازی برمی‌گشت، باید به شکل دیگری بازی می‌کردم و شتاب دیگری پیدا می‌کردم. او هم فرصت‌های خود را داشت اما این بازگشت جذابی برای من بود.»

فدرر دو بار فاتح مسابقات شانگهای شده است. او در دور یک‌چهارم نهایی به مصاف دیوید گافین از بلژیک یا میخاییل کوکوشکین از قزاقستان خواهد رفت.

اندی ماری که پیش‌تر در رده یک دنیا قرار داشت هم در بازی با فابیو فونینی از ایتالیا نشان داد از مصدومیت توانسته تا حدی برگردد اما در نهایت برابر این تنیسور ایتالیایی شکست خورد. بازی این دو بیش از سه ساعت طول کشید.

کوین دورانت: نیویورک نیکس به خوبی نامش نیست

نیویورک نیکس یکی از تیم‌های جذاب NBA به حساب می‌آید پس چطور اجازه داد کوین دورانت و کایری ایروینگ به عنوان بازیکن آزاد از این تیم جدا شوند و به رقیب همشهری بروند؟

دورانت در مصاحبه‌ای گفت جذابیت ظاهری نیکس به آن اندازه که همه تصور می‌کنند، درونی و ذاتی نیست. مهاجم جدید بروکلین نتس گفت بازیکنان آزاد نیویورک را بیشتر با نارسایی و نقص‌های اخیرش می‌شناسند تا سابقه موفقیت‌های گذشته: «خیلی از هواداران نیکس را یک برند بسیار معتبر می‌دانند و انتظار دارند بازیکنان جوانی که هرگز روزهای خوب نیکس را ندیده‌اند تمام عمرشان در این تیم بمانند. من در نیکس بزرگ نشده‌ام اما این تیم را در فینال‌ها دیده‌ام در حالی که بچه‌هایی که بعد از من به دنیا آمده‌اند، ندیده‌اند. بنابراین برند نیکس به آن خوبی که فکر می‌کنند، نیست؛ چیزی مثل گلدن استیت وریرز، لیکرز یا حتی نتس فعلی. آنیکس الان به خوبی گذشته نیست.»

حق با دورانت است: نیکس در ۱۵ سال گذشته تنها دو بار به مرحله پلی‌آف راه پیدا کرده و در قرن بیست و یکم تنها یک پیروزی در پلی‌آف‌ها به دست آورده بنابراین بازیکنان جوان این تیم را مقرون پیروزی و موفقیت نمی‌دانند. البته نباید تصور کرد نتس هم الگوی موفقیت است، اینکه در فصل ۲۰۱۸-۲۰۱۹ تعداد پیروزی‌هایش بر شکست‌هایش غلبه داشت، برای سومین بار در ۱۰ سال گذشته رخ داد مثل نیکس اما بروکلین روند رو به رشدی دارد و آنقدر جذابیت داشته که دورانت و ایروینگ به ترتیب پیشنهاد گلدن استیت و بوستون سلتیکس را رد کنند.

نیویورک همیشه شهر نیکس بوده همانطور که لس‌آنجلس بیشتر به لیکرز تعلق دارد اما لیگ به اندازه کافی برای هر دو تیم بزرگ است. اگر هر یک از تیم‌های شهرها بتوانند روند موفقیت و نتایج خوب خود را تداوم بخشند، می‌توانند تیم اول باشند.

دورانت در بازی ششم فینال فصل قبل مقابل تورنتو رپتورز به شدت دچار مصدومیت آشیل شد و شاید تمام فصل ۲۰۲۰-۲۰۱۹ را از دست بدهد بنابراین حالا باید ایروینگ جور او را در نتس بکشد. این بازیکن سابقه ۱۰ بار حضور در تیم منتخب فصل موسوم به آل استار را دارد و دو بار جایزه بهترین بازیکن فینال NBA را به دست آورده.

بایلز، دو مدال تا رکورددار ژیمناستیک

سیمونه بایلز به بیست و یکمین مدال در جام جهانی ژیمناستیک دست یافت و آمریکا عنوان قهرمانی‌اش در رقابت‌های قهرمانی جهان را تکرار کرد. خانم بایلز که پانزدهمین مدال طلایش را کسب کرد با تعداد مدال‌های ژیمناست روس، اسوتلانا خورکینا در جام جهانی زنان برابر شد و حالا دو مدال با دارنده رکورد جهانی، ویتالی شربو در میان مردان با زنان فاصله دارد. بایلز گفت: «هر سال حس بهتری ایجاد می‌شود چون به این میراث می‌افزاییم. حس می‌کنم اصلاً رکوردها برایم اهمیتی ندارد. تنها می‌روم و می‌خواهم بیشترین تلاش را برای رسیدن به موفقیت انجام دهم.»

تیم آمریکا در مجموع ۳۳۰/۱۷۲ امتیاز به دست آورد و با ۸۰۱/۵ امتیاز بیشتر نسبت به روسیه قهرمان شد تا هفتمین قهرمانی پیاپی خود در رقابت‌های المپیک یا جهانی را به نام خودش ثبت کند. این طولانی‌ترین روند قهرمانی در ژیمناستیک زنان است، البته بعد از سلطه تکرارنشدنی اتحاد جماهیر شوروی در دهه‌های ۵۰، ۶۰ و ۷۰ میلادی.

بایلز شانس خوبی برای فینال امروز دارد که در بخش هنری برگزار می‌شود بعد از آنکه در هر چهار رشته به فینال رسیده است. به علاوه او بهترین امتیازها را در خرک، موازنه و حرکات زمینی به دست آورده. سقوط سونیسا لی در نخستین حضورش در مسابقات جهانی در قسمت موازنه و همچنین ناکامی گریس مک کالوم در پارالل ناهمسطح باعث شد تیم آمریکا اقتدار چندانی نداشته باشد هر چند همین دو نفر هم در اسباب دیگر نتایج قابل قبولی به دست آوردند.

روسیه نخستین تیمی شد که به فاصله حدوداً شش امتیازی آمریکا رسید بعد از آنکه چین در مسابقات قهرمانی جهان در سال ۲۰۱۵ چنین کاری کرد. ایتالیا هم به مدال برنز رسید تا نخستین مدال تیمی‌اش را در رقابت‌های زنان بعد از ۶۸ سال به دست آورد. چین برای نخستین بار از سال ۲۰۰۳ نتوانست روی سکو برود و انگلیس با قرار گرفتن در رتبه ششم سهمیه المپیک توکیو را به دست آورد.

منبع: گاردین

جوکوویچ: می‌خواهم قهرمان المپیک شوم

نواک جوکوویچ گفته که قصد دارد فاتح المپیک ۲۰۲۰ شود. او همچنین گفته که هنوز حضورش در این مسابقات قطعی نیست.

جوکوویچ احتمالاً به همراه روژه فدرر در المپیک توکیو حضور خواهد یافت. انتظار می‌رود این آخرین رقابت آنها باشد، چون ممکن است فدرر به‌زودی بازنشسته شود.

جوکوویچ هم کاملاً آماده این نبرد است، البته به شرط آنکه مسابقات ویمبلدون با شرایط خوبی پیش برود.

او می‌گوید: «احتمال رویارویی ما در المپیک وجود دارد اما برای مثال، فدرر در المپیک ریو بازی نکرد. فصل ما طولانی است و همیشه رویدادهای جدیدی در راه است. من باید برای المپیک سالم باشم و حضورم در این مسابقات بستگی به نتایجم در ویمبلدون، برنامه زمانی تیم و خانواده‌ام دارد.

جوکوویچ هفته گذشته فاتح مسابقات اوپن توکیو شد. این اولین باری بود که او در این مسابقات شرکت می‌کرد.

بسیاری از تحلیل‌گران می‌گویند که او به این دلیل در این مسابقات حضور یافت تا از نزدیک ببیند بازی کردن در توکیو چگونه است و برای المپیک آماده شود. اگر اینطور باشد، تجربه حضور در توکیو بی‌تردید به مذاق جوکوویچ خوش آمده است.

او می‌گوید: «این زمین مناسب بازی من است و ورزشگاه هم فوق‌العاده است اما پیش از هر چیز، باید در وضعیت جسمانی عالی برای مسابقات المپیک توکیو آماده شوم. من دفعه قبلی مصدوم بودم و در شرایط خوبی قرار نداشتم. دوست دارم به فینال بروم، یعنی از المپیک پکن هم بهتر عمل کنم. برای مدال طلا خواهم جنگید. المپیک همیشه در قلب من جای دارد. حضور به عنوان نماینده کشورم در این رویداد تاریخی جذاب خواهد بود.»

تنیس آمریکا در حسرت سوپراستار مرد

زن‌ها الگوی مردان

ورزشکاران زن آمریکایی در دنیای تنیس می‌تازند اما هنوز هیچ ورزشکار مردی نتوانسته جای ستاره‌های بزرگ مرد آمریکا مثل پیت سمپراس و آندره آغاسی را پر کند

پیتر بودو
Peter Bodo

توجه روی عملکرد زنان آمریکایی در این دوره از رقابت‌های اوپن آمریکا، بیش از همیشه بود. ابتدا یک نوجوان ۱۵ ساله به نام کوکو گائوف جلب توجه کرد. بعد نظرها معطوف سرنا ویلیامز ۳۷ ساله شد و در نهایت به تیلور تاونسند. در این میان کسانی مانند مادیسون کیز، صوفیا کنین یا کتی مک‌نالی هم در کانون توجه قرار گرفتند. در پس زمینه رقابت جذاب میان زنان تنیسور آمریکایی، یک نسل از تنیسورهای مرد نه چندان موفق آمریکایی هم دیده می‌شدند.

در حالی که هواداران آمریکایی منتظر دیدن قهرمانی یکی دیگر از مردان این کشور در گرندسلم‌ها هستند، تنیسورهای کهنه‌کار فعلی این کشور از جمله جان ایسنر، سم کوئری و استیون جانسون هنوز در رقابت با سه تنیسور برتر دنیا حرفی برای گفتن ندارند.

در این میان، البته یک گروه از تنیسورهای جوان بااستعداد آمریکایی دارند تلاش‌شان را می‌کنند تا به جمع ۵۰ تنیسور برتر دنیا راه پیدا کنند اما سرعت پیشرفت آنها بسیار آهسته بوده است.

آمریکا در دور چهارم چهارمین گرندسلم فصل (اوپن آمریکا) در بخش زنان ۴ نماینده داشت که پیشتاز آنها فینالیست رقابت‌ها، سرنا ویلیامز بود. از این چهار نفر، سه تای آنها جزو ۱۰ نفر برتر رده‌بندی جهانی بودند (ویلیامز، کیز و اسلوانه استیفنز) و یک نفر دیگر جزو ۲۰ تای برتر (کنین). سه زن آمریکایی دیگر رده‌های ۳۶ به بالا داشتند و در مجموع ۱۳ تا زن از این کشور در جمع ۱۰۰ تنیسور برتر دنیا بودند که البته گائوف هم جزو آنها بود.

آمریکا اما در بخش زنان، بازیکنان با استعداد دیگری هم دارد که منتظر هستند نوبت‌شان فرا برسد. مردان آمریکایی؟ حتی یک تنیسور مرد آمریکایی هم از دور سوم بالاتر نیامد. ۹ مرد آمریکایی جزو ۱۰۰ تنیسور برتر دنیا هستند اما هیچ کدام‌شان رده‌ای بالاتر از بیستمی ندارند و جان ایسنر هم تنها نماینده آمریکا در جمع ۲۵ تنیسور برتر دنیاست.

سه تنیسور ۲۱ ساله (رایلی اوپلکا، تیلور فریتز و فرانسس تیافو) هم جزو ۵۰ نفر برتر دنیا هستند که رده‌بالاترین‌شان فریتز رده سی‌امی است.

در میان تمام این مردان اما هیچ بازیکن ممتازی مانند ویلیامز یا تنیسوری برای آینده مانند گائوف یا حتی یک نفر که سابقه قهرمانی در گرندسلم‌ها را داشته باشد، وجود ندارد (در بخش زنان سه نفر با سابقه قهرمانی در گرندسلم‌ها حضور دارند).

دلایلی قوی برای این تفاوت فاحش میان اختلاف سطح تنیس مردان و زنان آمریکایی وجود دارد اما کیفیت برنامه‌های تمرینی اتحادیه تنیس آمریکا که بودجه هنگفتی هم به آنها اختصاص می‌دهند، جزو آنها نیست چون بودجه و منابع مالی اختصاص یافته به هر دو گروه یکسان است. پاتریک موراتوغلو، مربی سرنا ویلیامز و اوپراتور آکادمی تنیسی که پدیده‌هایی مانند گائوف و استفانوس سیتسیپاس از دل آن خارج شده‌اند، درباره تفاوت‌های میان سطح تنیس زنان و مردان آمریکا به شبکه ESPN گفت: «من نمی‌توانم درباره کاری که اتحادیه تنیس آمریکا دارد انجام می‌دهد نظر بدهم اما یک چیز کلی‌تر بر این مسأله بی‌نظیر است. این تأثیر روی خیلی از بازیکنان بااستعداد مشاهده شده است بخصوص آنهایی که مانند خود سرنا سیاه‌پوست بوده‌اند و بنا به دلایلی و برخی شیوه‌ها می‌توان گفت که الهام گرفتن بازیکنان بااستعداد نسل جدید آمریکا از سرنا و ونوس ویلیامز صرفاً به خاطر اینکه آنها دو قهرمان بزرگ و الگوهایی مطرح هستند، محدود نمی‌شود.

دلایلی قوی برای این تفاوت فاحش میان اختلاف سطح تنیس مردان و زنان آمریکایی وجود دارد اما کیفیت برنامه‌های تمرینی اتحادیه تنیس آمریکا جزو آنها نیست چون بودجه و منابع مالی اختصاص یافته به هر دو گروه یکسان است

کولت لوئیز، یکی از باسابقه‌های تنیس رده‌های پایه آمریکا به ESPN گفت: «نمی‌توان تأثیر ریچارد (پدر خواهران ویلیامز) را از یاد برد. بسیاری از مردان آمریکایی دورگه دارای ریشه آفریقایی به ریچارد به عنوان الگوی خود نگاه می‌کردند و حالا برای فرزندان آنها ونوس و سرنا نقش الگو را ایفا می‌کند. ریچارد می‌گفت «لازم نیست دانش با سرنا و ونوس ویلیامز مقایسه کرد در اختیار ندارد.»

تیما بابوس یکی از تنیسورهای طراز اول هر دو بخش انفرادی و دوبل در تنیس زنان جهان، ارزش داشتن یک الگوی داخلی را برای پیشرفت بازیکنان نسل‌های آینده بسیار مهم می‌داند چرا که خود او که در مجارستان بزرگ شده، از وجود چنین الگویی در کشورش بی‌بهره بوده است.

او در یکی از مصاحبه‌هایش گفت: «داشتن چنین الگوهای فوق‌العاده‌ای مهم است. ما هرگز بازیکنانی مانند خواهران ویلیامز نداشتیم. خود من از النا دمنتیه‌وا (از روسیه) الهام گرفتم اما این یک مورد شخصی بود. اگر شما در کشورتان یک ستاره داشته باشید، خب علاقه‌مندی مردم به قدم گذاشتن در راهی که او رفته بیشتر می‌شود.»

اسمش را «تأثیر ویلیامز» بگذارید؛ تأثیری که قوی، توصیفش سخت و فراوانی داشته باشید تا تنیسور خوبی باشید، این کار را خودتان هم می‌توانید انجام دهید». این حرف او الهام‌بخش خیلی از والدین (از جمله والدین گائوف) شد.»

ریچارد ویلیامز در نگارش شرح حال خودش درباره زمانی نوشته است که ناگهان لامپی بالای سرش روشن شد و به فکر افتاد که دخترانش را به کلاس تنیس بفرستد. جرقه این تصمیم زمانی در ذهن او زده شد که روی کاناپه خانه‌اش داشت کانال‌های تلویزیون را بالا و پایین می‌کرد و ناگهان یک مراسم قهرمانی را دید که در آن یک زن ۲۵ ساله به نام ویرجینیا روزیچی جایزه قهرمانی‌اش که یک چک ۴۰ هزار دلاری بود را دریافت کرد. ریچارد که تا چند ساعت بعد از مبلغ این چک حیرت‌زده بود، فوراً تصمیم گرفت فرزندانش را به دنیای تنیس بفرستد.

این اما تنها یکی از مواردی بوده که پول عامل محرک و انگیزه‌بخش برای رشد و پیشرفت تنیس در شناسایی و پرورش بهترین استعدادهای کشور آمریکا شد. افراد زیادی در اتحادیه جهانی تنیس به دنبال آن بوده‌اند که نشان دهند چقدر بازیکنان رده پایین‌تر این رشته در قیاس با همتایان خود در رشته‌های محبوب‌تر مانند بسکتبال یا فوتبال مورد اجحاف واقع می‌شوند. در مورد زنان اما تنیس با اختلاف، بیشترین جوایز را در قیاس با هر ورزش حرفه‌ای دیگری به زنان می‌دهد طوری که طبق گزارش نشریه فوربس، سال گذشته ۸ تا از ۱۰ زن پردرآمد ورزش جهان، تنیسور بوده‌اند.

ستاره‌های المپیکی موفق و دیگران (مانند دانیکا پاتریک نفر دهم پردرآمدترین ورزشکاران زن دنیا) می‌توانند از طریق فعالیت‌های بازرگانی هم درآمد کسب کنند اما لوئیز می‌گوید: «ورزش‌های المپیکی و جام‌های جهانی که همه آنها را تماشا می‌کنند هر ۴ سال یک بار رخ می‌دهد. شما می‌توانند در آنها معروف شوید اما فاصله میان آنها باعث می‌شود که بعد از مدتی آن شهرت محو شود. یک بازیکن تنیس اما در طول یک سال ۴ بار فرصت دارد (۴ گرندسلم فصل) که معروف شود، پول درآورد (درآمدهای تبلیغاتی علاوه بر جوایز نقدی) و در انظار بماند.

تنیس با اختلاف بیشترین جوایز را در قیاس با هر ورزش حرفه‌ای دیگری به زنان می‌دهد طوری که طبق گزارش نشریه فوربس، سال گذشته ۸ تا از ۱۰ زن پردرآمد ورزش جهان، تنیسور بوده‌اند.

در یک مقیاس متوسط‌تر، جاذبه بورسیه دانشگاهی بسیاری از والدین دارای فرزند دختر را به سمت خود می‌کشاند.

مارتین بلکمن، مدیر توسعه بازیکنان اتحادیه تنیس آمریکا به ESPN گفت: «این یک پیشنهاد ارزشمند است وقتی که والدین برای فرزندشان یک رشته ورزشی را انتخاب می‌کنند.

کالج‌های دسته اول که بودجه کامل دارند، برای دختران هشت بورسیه کامل دارند در حالی که این سهمیه برای پسران ۴ تا و نصفی است و دلیل این عدم برابری سهمیه‌ها هم برای خنث ی کردن عدم تعادلی است که به خاطر اعطای بورسیه‌های بیشتر به مردان در رشته‌های دیگری مانند فوتبال داده شده است.» از این رو زمین‌های تنیس بورسیه‌ای باعث کشیده شدن بسیاری از ورزشکاران زن آمریکایی به سمت رشته تنیس در سنین جوانی شده است و جاذبه این ورزش آنقدر هست که ورزش دیگری آنها را از آمدن به سمت تنیس پشیمان نکند. این موضوع در مورد ورزشکاران پسر آمریکا فرق می‌کند. اگرچه هیچ آمار دقیق و مستدلی در دست نیست اما در آمریکا تنیس، در نیمه دوم جدول محبوب‌ترین ورزش‌ها قرار دارد. شکی نیست که محبوبیت تنیس در دنیا بسیار گسترده شده چون برخلاف گذشته، تنیس تنها دیگر در سلطه ورزشکاران استرالیایی یا آمریکایی نیست و نمایندگان بسیاری از کشورهای دیگر هم سیستم‌هایی برای شناسایی و جذب ورزشکاران بااستعداد این رشته به راه انداخته‌اند.

موراتوغلو که اکنون دیگر هیچ تنیسور

جاذبه بورسیه دانشگاهی بسیاری از والدین دارای فرزند دختر را به سمت خود می‌کشاند. کالج‌ها برای دختران هشت بورسیه کامل دارند در حالی که این سهمیه برای پسران ۴ تا و نیم است.

آینده‌داری از آمریکا را در آکادمی‌اش در فرانسه ندارد، در این باره می‌گوید: «در اروپا، تنیس بعد از فوتبال دومین رشته ورزشی محبوب در میان مردم است.» به باور او در اروپا پسران الان گزینه‌های بیشتری برای پیروی از آنها به عنوان الگو دارند که شامل تنیسورهایی مانند گائل مونفیل یا رافا نادال می‌شود. در آمریکا اما وضعیت فرق می‌کند. او ادامه می‌دهد: «در آمریکا شما می‌توانید یک راجر فدرر دیگر داشته باشید اما احتمالاً او باز هم به اندازه یک ورزشکار مانند لبرون جیمز محبوب نخواهد بود.»

با وجود برتری که آمریکا از نظر جمعیت دارد، دامنه ورزشکاران نخبه در این کشور محدود است. در سالن‌های مدارس آمریکا، قهرمانانی که همه پسرها رویای تبدیل شدن به آنها را دارند، یا کواتربک یا گارد رأس‌های بسکتبال هستند و از این رو هیچ هیجان و اشتیاقی برای ورود به رشته تنیس در میان آنها نیست.

رینالدی در این باره می‌گوید: «مردان ورزشکار آمریکایی مسیر متفاوتی را دنبال می‌کنند و شما باید این واقعیت را مدنظر داشته باشید. البته پسران ما دارند کم‌کم در این رشته هم پیشرفت می‌کنند و می‌توان از کسانی امثال فریتز ۲۱ ساله (شماره ۳۰ رنکینگ دنیا)، تیافو (نفر ۴۳) و اوپلکا (نفر ۴۶) هم انتظار کارهای فوق‌العاده داشت.»

منبع: ESPN